

РЕШЕНИЕ

№ 527

гр. София, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Георги Ст. Чехларов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Галина Ташева Въззивно гражданско дело № 20211100512047 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20137790 от 13.06.2021 г., постановено по гр. д. № 26639/2020 г. по описа на СРС, I ГО, 170 с-в е ОСЪДЕНА С.О., с адрес: гр. София, ул. „*****“, да заплати на ЗАД „А.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****“, на основание чл. 213, ал. 1 от КЗ във връзка с чл. 49 от ЗЗД сумата 4611,48 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение по застрахователна преписка по щета № 10014030144994 от 2014 година, образувана при ЗАД „А.“ АД за вреди причинени на автомобил „БМВ Х6М“, с рег. № ***** при настъпило на 17.11.2014 г. ПТП в района между кв. Бояна и кв. Драгалевци в гр. София, поради необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба на 24.06.2020 г. до окончателното ѝ плащане, като е отхвърлен иска за горницата над 4611,48 лева до пълния предявен размер от 4742,02 лева като неоснователен и недоказан, както и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, С.О. е осъдена да заплати на ЗАД „А.“ АД сумата 1405,22 лева - представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 24.06.2017 г. до 24.06.2020 г. включително, като е отхвърлен иска за горницата над 1405,22 лева до пълния предявен размер от 1445,00 лева като неоснователен и недоказан. С решението, С.О. е осъдена да заплати на ЗАД „А.“ АД на основание чл. 78, ал. 1 във вр. ал. 8 ГПК сумата 675,87 лева - разноски по делото, а ищецът ЗАД „А.“ АД е осъден да заплати на ответника С.О. на основание чл. 78, ал. 3 във вр. ал. 8 от ГПК сумата от 2,75 лева - разноски по делото.

Срещу постановеното съдебно решение е депозирана въззивна жалба от С.О., чрез пълномощника юрск. М.А., с която се обжалва изцяло съдебното решение като неправилно

и незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон и събрания по делото доказателствен материал. В жалбата се излагат доводи, че делото не е изяснено от фактическа страна, както и че в процеса не се установено настъпването на посоченото в исковата молба застрахователно събитие - попадане в дупка на посочената датата. Излагат се съображения, че липсват категорични доказателства при какви обстоятелства точно е настъпил инцидентът, поради което не може да се приеме, че отговорността е на С.О.. Поддържа се, че в конкретния случай не е доказано наличието на виновно поведение от страна на ответника в лицето на неговите служители, поради което не е налице и причинно-следствена връзка. На следващо място се излага, че съдебното решение е неправилно и поради необоснованост, както и че същото не е мотивирано, поради което подлежи на отмяна. Навеждат се доводи, че решението е недопустимо поради липса на категорични и безспорни доказателства относно процесния участък на настъпването на процесното ПТП. Поддържа се, че липсват доказателства за наличието на соченото препятствие - дупка, нямало данни за процесния участък, на който е настъпил инцидента, за конкретната улица, поради което по делото не се е доказал твърдения в исковата молба механизъм на настъпване на ПТП. Излага се, че първоинстанционният съд е следвало да се произнесе по фактическата страна и обстановка, а в постановеното решение не се съдържали конкретни мотиви и обсъждане доводите на страните и приложените писмени и гласни доказателства, поради което същото било необосновано и формално. В тази връзка се оспорва, че е настъпило събитие, което представлява покрит от застрахователя риск, при който да се дължи застрахователно обезщетение. На следващо място се навеждат доводи, че претендираното обезщетение е в завишен размер. В жалбата се излагат доводи, че ангажираните от ищцовата страна доказателства не установявали факта на настъпване на твърдяното в исковата молба ПТП, поради това, че подаденото уведомление от водача на увредения автомобил и декларация към него представляват частни документи. Сочи се, че като такива същите не притежават обвързваща съда материална доказателствена сила, а отразеното в тях подлежи на доказване с всички доказателствени средства, а от събраните гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетеля не се установявали по категоричен начин обстоятелствата по настъпване на ПТП с твърдения механизъм на настъпване на ПТП. В жалбата се навеждат доводи и за наличие на съпричиняване от страна на водача на автомобила. Във връзка с изложеното се поддържа, че въз основа на установените по делото факти, съдът незаконосъобразно е приел да формира своите изводи за основателност на предявените искове.

Поради изложеното се отправя искане към въззивния съд да отмени първоинстанционното решение и да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск, както и да присъди направените разноски за двете съдебни инстанции.

Въззиваемата страна ЗАД „А.“ АД е депозирала писмен отговор на въззивната жалба, чрез процесуалния представител юрисконсулт Г.С., в който се излага становище за неоснователност на същата. Поддържа се, че съдебното решение е правилно и законосъобразно, като първоинстанционният съд се е произнесъл мотивирано и обосновано относно основателността на предявените искове, въз основа на събраните доказателства по делото.

Поради изложеното се отправя искане към настоящата инстанция първоинстанционното решение да бъде потвърдено, а подадената срещу него въззивна жалба да бъде оставена без уважение. Претендират се разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от легитимирана страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваните му части, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършена служебна проверка въззивният съд намира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и процесуално допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е и правилно, като фактическите и правни констатации на въззивния съд съвпадат с направените констатации от районния съд в атакувания съдебен акт, поради което и на основание чл. 272 от ГПК, настоящият състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави следното:

Предявеният иск е с правно основание чл. 213, ал. 1 от КЗ (отм.) вр. чл. 49 ЗЗД.

Съгласно 213, ал. 1, изр. 1 от КЗ (отм.) с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Суброгацията на застрахователя включва и възможността той да предявява иски за реализиране на отговорността по чл. 47 - 49 от ЗЗД, когато са налице основанията за това (така т. 15 от Постановление № 7 от 04.10.1978 г. на Пленума на ВС). Самият застрахован разполага срещу прекия причинител на вредата с иск по чл. 45 ЗЗД, но ако увреждането е причинено при или по повод на възложена работа, застрахованият има право да търси обезщетение и срещу възложителя на работата на основание чл. 49 ЗЗД.

В разглеждания казус след като застрахователят ищец е извършил плащане на застрахованото лице, той се суброгира в неговите права изцяло. Следователно той би могъл да търси плащане както по реда на чл. 45 ЗЗД от виновното лице, така и да се възползва от възможността по чл. 49 ЗЗД и да иска плащане от организацията, в която виновното лице работи и която отговаря за неговите виновни действия или бездействия.

В случая се претендира отговорност на С.О. по чл. 49 ЗЗД, с оглед изложените твърдения, че вредите са настъпили в резултат на противоправното бездействие на ответника да изпълни задължението си да поддържа пътя, чийто собственик е тя в необходимото състояние за безопасно преминаване по него.

Отговорността по чл. 49 ЗЗД е особен вид безвиновна и обективна отговорност за чужди противоправни и виновни действия, като същата има гаранционно-обезпечителен характер. За да се ангажира отговорността на ответника по посочената разпоредба, следва да се установят общите предпоставки, при които за определено лице би възникнала деликтна отговорност, както и допълнителния факт на възлагане на работа на деликвента от ответника и причиняване на вредите при или по повод на тази работа.

Ангажирането на отговорността по чл. 213, ал. 1, изр. 1 от КЗ (отм.) във вр. с чл. 49

във вр. с чл. 45, ал. 1 от ЗЗД е свързано с установяването на следните кумулативни предпоставки: 1) наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество (ищец); 2) заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството-ищец; 3) предпоставките по чл. 49 от ЗЗД - вреди; тези вреди да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 от ЗЗД е възложил работа; вредите да са причинени вследствие противоправно деяние – действие или бездействие от страна на лица – служители на ответника, причиняване на вреди – при или по повод на изпълнението на възложена от ответника работа, причинителят да е действал виновно, както и причинно – следствена връзка между противоправното действие/бездействие и вредоносния резултат. Вината се предполага – чл. 45, ал. 2 от ЗЗД.

Когато вредите са причинени в резултат от бездействие, за да е противоправно бездействието, следва на сочения деликвент да е предписано нормативно задължение за действие. От изложеното следва, че за да е противоправно бездействието на служители на С.О., трябва да има правна норма, която да ги задължава да извършват дейност по обезопасяването на общинските пътища на територията на общината. Подобно законово задължение за С.О. да поддържа общинските пътища безспорно е уредено в нормата на чл. 19, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗП.

В случая, от представеното по делото Писмо, с изх. № 53-00-372/25.03.2021 г. от Агенция „Пътна инфраструктура“, ОПУ София безспорно се установява, че пътят, на който е реализираното произшествието е общински път по смисъла на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Закона за общинската собственост, респ. чл. 3 и чл. 8, ал. 3 от Закона за пътищата, общинските пътища са публична общинска собственост. Собствеността на пътищата се разпростира върху всички основни елементи на пътя, т. е. върху обхвата на пътя, пътните съоръжения и пътните принадлежности. По силата на чл. 31 от ЗП поддържането на общинските пътища е задължение на общината, като нейно право е да реши дали да осъществява тази поддръжка чрез свои служители или други лица, на които е възложила изпълнението й. Съгласно чл. 31 от ЗП и чл. 3, ал. 1 ЗДвП, задължение е на лицата, които стопанисват пътищата, да ги поддържат изправни с необходимата маркировка, сигнализация, както и да организират движението така, че да осигурят условия за бързо и сигурно придвижване, в т.ч. до извършването на ремонтните дейности да обозначат съответната дупка с необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението съобразно чл. 13 ЗДвП. Законът определя и изискуемият резултат - осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно, сигурно и удобно придвижване, като ако не е постигнат този резултат е налице бездействие, което е противоправно и при настъпване на вреди Общината носи отговорност по чл. 49 ЗЗД.

Посочените разпоредби задължават ответника С.О., в рамките на изпълнение на посочените правомощия да организира поддръжката на общинските улици, чрез свои длъжностни лица или чрез възлагане поддръжката на трето лице. Общините са длъжни да изпълняват правомощията си по такъв начин, че да постигат целта на закона – да създават условия за ползване на общинските пътища съобразно тяхното предназначение без да се причиняват вреди на лицата, които ги ползват. Когато общината не предприеме предписаното от закона действие или го предприеме, без да положи дължимата грижа за постигане на изискуемия резултат и от това настъпят вреди, тя дължи обезщетение.

В конкретния случай при съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът приема за осъществени предпоставките на вземането по чл. 213 КЗ (отм.), вр. чл. 49 ЗЗД, а именно, че на 17.11.2014 г. в гр. София е настъпило застрахователно събитие - ПТП

по смисъла на договора „Каско на МПС“ (полица № 0306X0038019 от 2014 г.) между собственика на увредения автомобил и ответното застрахователно дружество ЗАД „А.“ АД по отношение на лек автомобил „БМВ“, модел „Х6М“, с рег. № *****, със срок на валидност от 25.06.2014 г. до 24.06.2015г., както и че по повод на настъпилото ПТП при ответника е била образувана щета № 10014030144994. Установено е също така, че във връзка с процесното ПТП, ответното дружество е заплатило на застрахованото лице застрахователно обезщетение в размер на 4 752, 02 лв.

Спорни пред въззивната инстанция са въпросите дали са доказателства, от които да се приеме за доказан механизмът на ПТП и по-конкретно настъпило ли е твърдяното от ищеца ПТП по описания от него механизъм, а именно преминаване на автомобила през дупка на пътя, както и причинно-следствената връзка между настъпилите вреди за автомобила и процесното ПТП, респ. дали са кумулативно изискуемите предпоставки за ангажиране отговорността на ответника С.О.. Спорен е и въпросът относно дали е съпричиняване от страна на водача на увредения автомобил.

Въззивната инстанция споделя решаващите изводи на СРС, че по делото са доказани условията за ангажиране отговорността на ответника С.О. за възстановяване на изплатеното от ищеца застрахователно обезщетение на собственика за увреденото МПС. Настоящият съдебен състав намира, че механизмът на ПТП се доказва посредством събраните в първоинстанционното производство гласни доказателства, чрез разпита на свидетеля П.Г.Д. – водач на увреденото МПС. От показанията на разпитания пред СРС свидетел, който е управлявал процесния автомобил се установява, че същият е пътувал в гр. София, по главния път между кв. Бояна и кв. Драгалевци, в посока към кв. Бояна, като в близост до ДИТ базата на Септември, автомобилът е попаднал с предна дясна гума в голяма дупка, при което бронята се е напукала отпред, гумата се е пукнала и се е увредила джантата. Свидетелят сочи, че отдолу под бронята се води преден спойлер - тунинг на автомобила. Посочва, че дупката е била много дълбока и голяма, но не може да каже колко сантиметра е бил нейният размер, както и че той е карал бавно - скоростта му на движение е била около 40 км./ч.. Въззивният съд намира, че показанията на свидетеля, дори и при отчетена евентуална негова заинтересованост в полза на ищеца /доколкото същият е бил водач на увреденото МПС/, следва да бъдат кредитирани по реда на чл. 172 ГПК, като достоверни и житейски логични, последователни и убедителни, както и кореспондиращи с останалия доказателствен материал по делото.

Въззивната инстанция намира, че така описания от свидетеля механизъм на настъпване на ПТП се потвърждава изцяло и от заключението на приетата САТЕ. От същото се установява следният механизъм на настъпване, а именно: че на 17.11.2014 г. в гр. София, лек автомобил „БМВ Х6М“, с рег. № ***** при движение по ул. „Кумата“ с посока на движение от кв. „Бояна“ към кв. „Драгалевци“ е попаднал с предната си част в дупка на пътното платно и е реализирал ПТП, при което на автомобила са били причинени материални щети. Увреден е бил преден спойлер. Съдът намира, че при преценка по реда на чл. 202 ГПК, заключението на приетата автотехническа експертиза следва да бъде кредитирано като достоверно, обективно и компетентно дадено, поради което въззивният съд му дава вяра и основава правните си изводи, въз основа на установените в експертизата факти. В този смисъл, настоящият състав намира за доказано по делото, че на 17.11.2014 г., при движение в гр. София, в района на ул. „Кумата“ с посока от кв. „Бояна“ към кв. „Драгалевци“, застрахованият автомобил е попаднал в дупка на пътното платно, която не е била съответно обозначена и обезопасена, което обективно и неизбежно е довело до

увреждането му като движима вещ – увреден е бил предният спойлер на автомобила. Въззивният съд не споделя доводите на въззивника за недоказаност на причинната връзка между настъпилото ПТП, при описания от ищеца механизъм на настъпване и настъпилите вреди. В тази връзка следва да се посочи, че вещото лице е дало заключение, че от техническа гледна точка и предвид изложеното в представените по делото документи и снимков материал, както и съобразно констатираните от застрахователя увреждания, щетите по автомобила са вследствие на реализираното произшествие, т.е. същите съответстват на твърдения от ищеца механизъм на произшествието. Съобразно направените уточнения от експерта в съдебно заседание се установява, че посоченият преден спойлер се намира под бронята и е по-близо до пътното покритие, поради което независимо от това, че от данните по делото не е възможно да се определи скоростта на движение на автомобила, а и не са налице данни относно размерите на дупката, при попадането на гумата в дупката, самият автомобил слиза надолу, тъй като масата му указва влияние върху окачването. Вещото лице сочи, че е възможно при твърдяната от свидетеля скорост на движение от 40 км./ч. да се получат описаните щети, като нещо повече посочва, че е възможно дори и при по-ниска скорост те да се получат. Във връзка с направените констатации, вещото лице дава заключение, че свидетелските показания потвърждават описания от него в автотехническата експертиза механизъм на ПТП. Следва да се посочи също, че констатациите на вещото лице нямат хипотетичен характер, а са в съвкупност с останалите данни по делото. Наред с това следва да се вземе предвид, че данни от странна на вещото лице за друг механизъм на произшествието липсват, а доказателства за друг механизъм на настъпване не са ангажирани и от ответника. Съгласно заключението на вещото лице, стойността на щетите по процесния лек автомобил, към момента на настъпване на събитието – 17.11.2014 г. е в размер на 4 611, 48 лв.

Следва да се отчете също, че така описаният механизъм на настъпване на процесното ПТП и видимите щети по процесния автомобил кореспондират и с посоченото в уведомлението за настъпилото застрахователно събитие от 17.11.2014 г., както и с показанията на свидетеля П.Г.Д., водач на увредения автомобил, поради което следва да се кредитира изцяло.

Въззивният съд не споделя доводите на въззивника, че по делото не са налице доказателства за наличието на процесното препятствие, както и че няма данни за процесния пътен участък, по който е настъпил инцидента, респ. че не е посочена конкретна улица. В този смисъл, следва да се посочи, че независимо от обстоятелството, че свидетелят не помни името на улицата, на която е настъпило ПТП-то, същият заявява, че то се е случило на главния път между кв. Бояна и кв. Драгалевци, в посока към кв. Бояна, като описва мястото посредством намиращите се в близост обекти. От заключението на експертизата се установява и конкретното име на улицата – ул. Кумата, която свързва кварталите Драгалевци и Бояна.

Настоящият състав не споделя и релевираните оплаквания във въззивната жалба за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на увреденото МПС, съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди /или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е тяхно следствие/.

Въззивният съд намира, че от представените доказателства по делото не може да се

направи обосновано заключение относно поведението на водача на лекия автомобил и дали същият е управлявал процесното МПС при нарушение на правилата за движение, предвидени в ЗДвП. В тази връзка, от въззивника - ответник в първоинстанционното производство не са представени никакви доказателства за съпричиняване на вредите от страна на водача поради несъобразяване от негова страна на скоростта му на движение с конкретната пътна обстановка. Съгласно разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движение да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Предвидимо е само това препятствие, което закономерно може да се очаква, но в настоящия казус не са налице данни за наличието на предвидимо препятствие. Видно от показанията на разпитания свидетел П.Д., същият е карал бавно, със скорост около 40 км./ч. като е възприел препятствието едва след като е настъпило произшествието. Свидетелят посочва, че не е виждал преди това процесната дупка. В тази връзка следва да се посочи, че в дължимата грижа при управление на МПС, не се включва изискване за знание за неравностите по пътя или презюмиране за наличие на такива. Необозначената и несигнализирана дупка не представлява предвидимо препятствие по см. на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, за да е налице задължение за водача да избира скоростта така, че да може да спре. Наред с това, от страна на въззивника не са представени доказателства, че скоростта на водача е била несъобразена с конкретната пътна обстановка. Видно от заключението на вещото лице, по делото не са налице данни, както и събрани доказателства за това относно каква е била конкретната скорост на движение на водача на увредения автомобил, но уврежданията по същия биха могли да се получат дори и с по-ниска скорост на движение от посочената от него скорост от 40 км./ч. Наред с това, недоказано по делото е и възражението за наличие на небрежност от страна на водача на автомобила, поради това, че вредите не биха настъпили, ако водачът на застрахованото МПС е бил спрял или заобиколил дупката, тъй като и двете действия са били възможни. В тази връзка, на първо място видно от свидетелските показания, водачът на автомобила е възприел препятствието едва след като е настъпило произшествието, като същият сочи, че не е виждал дупката преди това. Наред с това от показанията му се установява, че независимо, че ПТП-то се е случило в светлата част от денонощието, същият не е могъл да забележи наличието на дупка на пътното платно, като вероятната причина за това е била, че същата е била пълна с вода. Въззивната инстанция намира, че посоченото обстоятелство не обосновава извод за небрежност от страна на водача, поради това, че същият е могъл да забележи препятствието и да го избегне, тъй като това обстоятелство /наличие на вода в дупката/ не освобождава ответника от отговорност за изпълнение на задълженията да сигнализира и обезопаси конкретния пътен участък. В този смисъл, от свидетелските показания се установи, че дупката не е била сигнализирана и обезопасена, а от страна на ответника не са представени доказателства, които да опровергават този факт. В частност по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, а доказателствената тежест е била на ответника, че водачът на увредения лек автомобил е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата, свързани със скоростта на движение /както и на други правила, установени в нормативен акт/, поради което при приложението на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, СГС е длъжен да приеме, че не е налице съпричиняване на вредоносния резултат.

Поради изложеното, въззивната инстанция намира, че правилно е било прието от

първоинстанционния съд, че настъпилите увреди по процесния лек автомобил, описани от застрахователя и потвърдени от вещото лице по САТЕ се намират в пряка причинно-следствена връзка с ПТП-то и подлежат на обезщетяване. В тази връзка, следва да се приеме, че от страна на ищеца по делото е проведено пълно и главно доказване досежно наличието на пряка причинно-следствена връзка между събитието и всички твърдени вреди, въпреки изрично наведените от въззивника оспорвания в тази насока. Настоящият състав приема, че относимите по делото факти са били правилно установени и преценени от СРС и е била извършена правилна преценка на същите, поради което съдът е постановил правилно, обосновано и законосъобразно решение.

По отношение на оспорването, че изплатеното от застрахователя обезщетение е в завишен размер, въззивният съд намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 208, ал. 3 от КЗ /отм./ застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. Също така, обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество - аргумент от чл. 203, ал. 1 от КЗ (отм.), т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качеството, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка – чл. 400, ал. 2 КТ и съответно е лимитирано от застрахователната сума по договора. Предвид изложеното, въззивният съд споделя изводите на СРС, че дължимото обезщетение следва да се прецени на база средни пазарни цени към датата на ПТП без коефициент на овехтяване, тъй като в противен случай, ако се отчете овехтяването, обезщетението би било под размера на вредата и застрахованият не би получил равностойно обезщетение, а такова на по-ниска стойност и в този смисъл обезщетението не би било равно на размера на вредата, какъвто е законно регламентираният му размер. В тази връзка, настоящият състав намира за неоснователни възраженията на въззивника относно размера на изплатеното обезщетение.

От заключението на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза се установи, че размерът на причинените вреди по средни пазарни цени към деня на настъпване на събитието е 4611,48 лева, поради което съдът намира, че искът се явява основателен до този размер, ведно с законна лихва от датата на подаване на исковата молба в съда - 24.06.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, а за горницата над 4611,48 лева до пълния предявен размер от 4742,02 лева искът следва да се отхвърли като недоказан и неоснователен.

Основателността на иска по чл. 213 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД води до основателност на иска по чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

Във въззивната жалба не са изложени конкретни доводи срещу правилността на първоинстанционното решение, в частта му по иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Предметът на въззивното производство, което се разглежда по реда на ограничения въззив, по отношение на разглеждане на спора по същество е очертан в случая само от посоченото в жалбата и приложимите към спорния предмет императивни материалноправни норми. Ето защо в решаващата си дейност въззивният съд изхожда от фактическите положения, установени от първоинстанционния съд, като препраща към мотивите на обжалваното решение относно приетото за установено от фактическа страна.

При установените по делото фактически положения – че ответникът С.О. е бил поканен от ищеца да му заплати процесната главница с отправена регресна покана, връчена

на 25.08.2015 г., то същият е в забава с изтичането на посочения законов срок. Ищецът е претендирал лихва за забава за период от три години назад, считано от датата на подаване на исковата молба, поради което и длъжимото от ответника обезщетение за забавено плащане на задължението по чл. 213, ал. 1 от КЗ / изчислено от съда по реда на чл. 162 ГПК/ е в размер на 1405,22 лева за периода от 24.06.2017 г. до 24.06.2020 г., както по същество е приел СРС и за този размер е уважил акцесорния иск, а за горницата над 1405,22 лева до пълния предявен размер от 1445,00 лева е отхвърлил иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД като неоснователен и недоказан, чийто правни изводи въззивният съд също споделя.

По изложените съображения, предявените искове са основателни и доказани до присъдените размери.

Поради съвпадане на крайните изводи на настоящата въззивна инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено изцяло, а подадената срещу него въззивна жалба следва да се остави без уважение като неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора, разноси за въззивното производство се следват на въззиваемата страна, която е заявила претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. ал. 3 ГПК, въззивният съд намира, че съобразно извършените от юрисконсулта процесуални действия пред въззивната инстанция, в полза на ЗАД „А.“ АД следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, във вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20137790 от 13.06.2021 г., постановено по гр. д. № 26639/2020 г. по описа на СРС, I ГО, 170 с-в.

ОСЪЖДА С.О., с адрес: гр. София, ул. „*****“, да заплати на ЗАД „А.“ АД, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****“, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. ал. 3 ГПК сумата от 100 лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____